

นางกาลอัจนา

กจจจจจจจจจ

นางกาลอัจนา

ลักษณะของนางกาลอัจนา กายสีนวลจันทร์ ทรงมงกุฎกษัตริย์

มีบุตร 3 คน คือ นางสวาหะ เกิดจากฤๅษีโคดม พาลี เกิดจากพระอินทร์ และ สุครีพ เกิดจากพระอินทร์

ท้าวโคดม กษัตริย์เมืองสาเกตไม่มีบุตรจึงได้ออกบวชเป็นฤๅษีนานถึง 2,000 ปี หนวดเครายาวจนมีนกกระจาบตัวเมียมาอาศัยทำรัง วันหนึ่งนกตัวผู้ออกไปหาอาหารในดอกบัวจนมืด เมื่อดอกบัวหุบจึงทำให้มันไม่สามารถกลับรังได้ ครั้นรุ่งเช้าเมื่อดอกบัวบานนกตัวผู้ก็รีบบินกลับรัง แต่นกตัวเมียโกรธเพราะคิดว่านกตัวผู้ไปหลงนกอื่น แม้วานกตัวผู้จะอธิบายอย่างไรก็ไม่เชื่อจึงสาบานว่าขอให้บาป

ทั้งหลายของพระฤๅษีจึงตกแก่ตน พระฤๅษีได้ฟังดังนั้นก็เกิดความสงสัยว่าตนมีบาปอะไร จึงถามนง
ไป นกอธิบายน่า บาบของฤๅษีนั้นมีเพราะไม่มีบุตรสืบสกุล ฤๅษีจึงทำพิธีก่อกองไฟให้เกิดเป็นนาง
กาลอัจนาขึ้นมา

งามล้ำนางเทพอัปสร

อรชรอัชนแอ่นตั้งเลขา

โฉมเฉลาเยอฉัตรเกษมเจ้าเวียงตา

คล้ายพระอุมาเทวี

จึงให้หมานาฏนุทหนงคราญ

ชัฏกาตอัชนามารศรี

พระดาบสออกจากพิธี

ด้วยความยินดีพันจิต

ฤๅษีโคดม อยู่กินกับนางกาลอัจนาจนเกิดบุตรชื่อ นางสาวาหะ ต่อมา พระอินทร์ ต้องการบุตรเพื่อให้
ไปช่วย พระราม (พระนารายณ์อวตาร) รบกับ ทศกัณฐ์ จึงแปลงกายมาเป็นชู้กับนางกาลอัจนาและ
เกิดบุตรชื่อ พาลี และ พระอาทิตย์ ก็แปลงกายมาเป็นชู้กับนางกาลอัจนาจนเกิดบุตรชื่อ สุกรีพ ซึ่ง
ฤๅษีโคดมไม่รู้ความจริง

วันหนึ่งฤๅษีโคดมพาลูกทั้งสามไปอาบน้ำที่แม่น้ำ โดยอุ้มสุครีพลูกคนเล็กไว้ แล้วจูงพาลี ส่วนนาง
สวาทะปล่อยให้เดินตามมาเอง นางสวาทะน้อยใจจึงพูดขึ้นว่า ทีลูกคนอื่นเอามาอุ้ม ส่วนลูกตัวให้เดิน
เอง ฤๅษีมีความสงสัยจึงไต่ถาม และทำพิธีเสียดาย โดยโยนลูกทั้ง 3 ลงแม่น้ำ หากเป็นลูกตนจริงให้
ว่ายกลับมา แต่หากเป็นลูกชู้ให้ว่ายไปอีกฝั่งหนึ่งแล้วกลายเป็นลิงไป ปรากฏว่ามีนางสวาทะคนเดียว
เท่านั้นที่ว่ายกลับมา ส่วนพาลีและสุครีพกลายเป็นลิงวิ่งเข้าป่าไป

ฤๅษีโกรธนางกาลอัจนามากจึงสาบให้กลายเป็นหิน รอให้ทหารพระรามนำไปทิ้งทะเลเพื่อทำถนนไป
กรุงลงกา

ส่วนนางกาลอัจนาแค้นลูกสาวที่เล่าความจริงให้ฤๅษีฟัง จึงสาบนางสวาทะให้ยืนขาเดียวกินลมจมนม
ลูกเป็นลิง จึงจะพ้นคำสาบ

นางกาลอังกา ตัวละครในรามเกียรติ์ ลำดับ ๒๙

โดย นักกลอน KU ๒๗

นางกาลอังกา

ผู้ประพันธ์ : สกิตยพันธ์ ธรรมสกิตย

กาลอังกา มารดา สีดาหะ

สีวรระ สีเนลลจันทร์ สวรรค์พ่อศรี

มีบุตรชาย สุริชีพ และพาลี

นอกลนดี พฤติกรรม งามหน้ากระไร

ทำอโคตม กษัตริย์ เมื่องสาเกต

ผู้ปกเกศ ปกเกล้า เหล่าพ่อไพร่

เป็นผู้นำ โดดเดี่ยว เป็ดยกภัย

ไร้ลูกชาย ลูกสาว เสรีญาติ

ตัดสินใจ สีละ ราชสมบัติ

ปฏิบัติ ธรรมจริยา เยี่ยงฤาษี

บำเพ็ญพรต กำหนดใจ ไม่ใยดี

สีองพันปี ผ่านไป ไข้ปรารมภ์

ปลั้ดอยผสมเผ้า เคราชาด รกรงรัง
นกกกระลาบ ทำรัง อย่างสุขุสุม
นกกครอคงคู่ สุขขัง ต่างเกลี้ยกล่อม
สอองสุขุสุม ขมิขิ้น ระวี้นฤดี

มาวันหนึ่ง มีเหตุ เกทภัยสุ้
นกกัดผู้ บินไป ในมัวดลี้
ขอกขุกหา อาหาร ทอานเปรมปรีดี
ลอบราตรี บัดคว่ำ ดำมืดไป

นกกัดบั้ง ไม่ได้ จำใจค่าง
จนกระทั่ง รุ่งเช้า คราอบัคหงาย
กัดบั้งรัง นางเมีย เสียดแรงใจ
ร้องโวยวาย ฝัดไป มีใหม่แทน

ฝัดขี้แฉ่ง อย่างไร ไม่ยอมพั่ง
เสียดขิงขัง ดั่งลิ้น ลิ้นเขอถึบเขอน
ด้วยหึงหวอง เมียใหม่ ใจเคียดเค้าน
เรานี่แฉ่น อ่างอ้าง ร้างฤดี

นกกัดผู้ คุ้มถ้ำอ คำดาบาน
หากัดอั้น นั้นทำ ความบัตลี้
ขอให้บาบ ทั้งล่อง ขอของมุนี
ตงมาที่ ด้อฎ ผู้รับกรรม

พระฤๅษี ได้ฟัง ช่างข้เองลิต
เราทำผิด อดใจ ไยนภย้า
จึง ไถ่ถาม ความเป็นไป นัยน้ำคำ
เป็นบาปกรรม อดใจ ไยขาหนี
นกดอบว่า ฤๅษี มีบาปหลาย
ไว้บุตรชาย ด้ับปลั่งกั ร้างราศี
ทั้งบุตร ด้ียงใจ ก็ไม่มี
เป็นปกติ บาบหนา หน้าอายจึง

พระฤๅษี ได้ฟัง ช้่งฤๅตี
ทำพิธี ก่อกองไฟ ร่ายมนต์ขลัง
เสกนางงาม ล้ำเลขา ด้รพางค์
แม่ฮ่องนาง ด้งอัปสร ด้อนอรชร

ให้หมนาง กาลอัสนา มารศรี
ด้ง ให้เป็น มเหสี ศรีสมุทร
อยู่กันดี มีบุตร ศรีอุทร
นามกร ด้วาทะ พันธะใจ

กาลครั้งนั้น พระนารายณ์ ด้ดตาร
บุตรราชัน ขนานนาม รามยั้งใหญ่
เพื่อผู้ทัพ ด้งกา มหาภัย
ปราบยักษ์ร้าย ทดกัณฐ์ ช้้นด้ด้

ฝ่ายพระอินทร์ ยินดีช่วย โดยพระราม

ดอบลงล่าง กาลอันนา ไสวาศรี

ได้ถูกข้าย ข้ายชู้ชื่อพาลี

พระมุนี มีรู้ความ จำขึ้นใจ

พระอาทิตย์ คิดช่วย โดยองค์ราม

พยายาม ทำบุตร ชุดโตใหญ่

ดอบเป็นชู้ กาลอันนา ได้ถูกข้าย

ฝ่ายฤๅษี ดีใจ ไม่รู้คดี

ทั้งสุครีพ พาลี มุนีรัก

เล่าหลวงรัก เด็กข้าย ไม่หน่ายหนี

สวาทะ ล่องรู้ ชู้เทวี

ดองฤๅษี ชุดชู้ จำงาคความ

มาอันหนึ่ง ถึงครา๑ เสร้าโคกกา

พระฤๅษี นำพา เด็กทั้งสาม

ไปสนุก สุขล้ำ ในลำน้ำ

ห้วงสร้างควม บรรเท๑ รื่นเร๑ฤๅษี

ให้พาลี ชีห๑ล๑ง น๑ง๑บาย

อุ้มสุครีพ แบนกาย ด้๑ย๑สุ๑ชี

ถูก๑ส๑ว๑เม๑น เ๑น๑เด๑ย๑๑ เ๑ล๑๑๑๑ฤๅษี

เจ้า๑บ๑ตร๑ี ชุด๑ก๑ล้ำ ร๑ำ๑พัน๑ไป

ที่ลุดดาอ ทำองหน เตินดินสิ้น
ลุดคนสิ้น จันหลัง ทั้งลุ่มไว้
พระทาสี ได้ฟัง ลังจ้งใจ
ไถ่ถามให้ ลุดดาอ เจ้าชี้แดง

พระทาสี รู้ความ พร้าอธิษฐาน
ขอสายธาร หลังไหล ไช้แดง
ข้าละโยน เด็กสามคน บนธารแรง
เพื่อล้าแดง เจ้อนง่า ตามความจริง

หากเป็นลุด ของเรา เจ้ากัปลับคืน
หากเป็นลุด ผู้อื่น ช่มจันหญิง
จงกัปลากลาย ไร่ร้าง ตั้งลุดสิง
ถ้ายไปสิง ผังไกล ไมเคินมา

ลดาหะ ถ้ายกัปลมา ทาทาสี
ลัดนพาลี ลุดริพ รับลดา
ถ้ายข้ามไป ผังโน้น พันสายตา
กลายกายา เป็นฉานร ลรพงไพร

กาลอัจนา โกรธา ลดาหะ
เจ้าเอะอะ ณะแม่ เกินแก้ไข
ลาปลุดดาอ เจ้าผิด เกินอภัย
ลาปลุดให้ ยืนดินเตียอ เทนัยอกินลม

คำสาปนาง ละอองหาย ภายภาคหน้า
ต่อเมื่อมี ภัตตา มาสู่สม
เจดพระพาย ทรายมา คอว่าเขยชม
นางสุขสม ได้หนุมาน ประทับใจ

พระโคตม คุ้มใจ ร่ายมนตรา
สาปภรรยา เป็นศิลา ชี้อาตักษ์
รอลามดีก สงกา คราต่อไป
รามได้ใช้ ภายนาง สร้างมรรคา

กาลอันหา สร้างมา จากเปลวไฟ
ย้อมใจ เว่าร้อน หนอนศึกษา
ขาดบรม บ่มนิสัย ไร้ภรรยา
เพียงกายา งดงาม ตำทราใจ.

นางกาลอัจนา

ผู้ประพันธ์ : จตุพร สุวรรณปากแพรก

(๑) ประวัติ

กาลอัจนาจึงหนีประวัติ
ทรงมงกุฎกษัตริย์เทพอัปสร
กายที่มีสีนวลจันทร์อันอรชร
คู่ละอองน้ำนระหงส์องค์เอยดี

มีบุตรสามคนรวมมารดา
คือเสวตหะธิดาพระฤๅษี
บุตรพระอินทร์เทวดาชื่อพาตี
คู่ศิริพิที่ตามมาบุตรพระอินทร์

(๒) กำเนิดนางกาลอัจนา

ทำโคตมกษัตราเม็องศาเกต
ด้วยเพราะเหตุไม่มีบุตรสุดถวิล
จึงออกบวชเป็นฤๅษีที่ตัดดิน
รวมทั้งสิ้นเส็งพันปีที่ยาวนาน

บำเพ็ญพรตอยู่ในป่า..พระฤๅษี
ทำสมาธิเจริญภาวนากรรมฐาน
จนหนวดเครายาวดกกรรตามกาล
เปรียบประมาถบารกวิหคคม

นกกระลาบสองตัวร้องกรีก
มาเกาะลึงหนวดฤๅษีที่อาศรม
ใช้ทำรังพักอาศัยใจเรingers
อยู่สุขสมเปรมปรีดิ์ทุกคืนวัน

มาวันหนึ่งนกตัวผู้รู้หน้าที่
บินเร่ร่อนออกไปหาอาหาร
ไปยังบึงกลางบึงจึงเบ่งบาน
อยู่ในนั้นนานเพลินเกินเวลา

จนมีดคำดำสลัดอกบ่วง
กสิบตะลุมบกไว้ตายแล้วอห
อกไม่ได้เจ้านกเอ๋ยเลยเวลา
ตั้งอรอกว่าถึงวันพรุ่งรุ่งอีกวัน

ตื่นเข้ามาแดดออกตอกบ่วงค
นกเร่ร่อนบินกลับรีบกลับบ้าน
นกตัวเมียโกรธาหาเร่องพาด
ระแวงหวัดหวาดกลัวผัวนอกใจ

นกดั่งผู้ซึ่งสาบานกล่าวพานว่า
หากตั้งข้าเลอนักจักขอให้
บาปที่พระฤาษีมีทั้งหลาย
ขอจง ได้ตักแก้ตนเป็นผลพวง
พระฤาษีฟังดังนั้นเกิดท้อใจ
บาปอะไร ใยเจ้ารู้ดูหนักหนอง
จงบอกข้าเร็วไวอย่าให้ทวง
บาปทั้งปวงคืออะไร สดงสัยครั้น

นกดั่งผู้บอกฤาษีผู้มีบาป
ทำนองทราบบาปกรรมที่ทำนั้น
มันหนักหนาสาหัสฤาษีครั้น
จึงสำคัญท่านไว้บุตร ไว้สืบสกุล

พระฤาษีฟังดังนั้นรับทันใจ
ทำพิธีก่อกองไฟให้เกื้อหนุน
ทั้งเสกมนต์ภาวนาเพิ่มเสริมบุญ
ขอบุตรมาสืบสกุลคำคุณองค์

ทันใจนั้นปรากฏเห็นเป็นเรือนร่าง
โดยสอาดศรีอรชร ๑๐พระหงส์
คือกาลอัจนนางอนงค์
สมประสงค์ตามขอไว้ได้ทันที

พระธำมณีมหาลังตั้งปราศนา
อยู่ที่กับนางกาละอำมาตย์
จนมีบุตร ให้ขึ้นนมธมฤดี
ชื่อเสนาหะบุตรเป็นเช่นสายใย

ต่อมาพระนารายณ์เฝ้า
สั่งจัดการทศกัณฐ์งานยิ่งใหญ่
พระอินทร์ พระอาทิตย์คิดท้อใจ
สั่งการให้บุตรไปช่วยด้วยพระราม

เสนาหะองค์จึงแฝงแปลงกายมา
เป็นชู้กับนางกาละอำมาตย์
ต่อนั้นมาโฉมงามแม่พระราม
ให้เฝ้าเสนาหะองค์ตรงเจตนา

บุตรพระอินทร์พิชิตกายลีลียะ
มีหน้่งเดียวชื่อพาลีที่แกร่งกล้า
บุตรพระอาทิตย์อันแรงดีแดงจ้ำ
คือสุคริพน้องชายของพาลี

(๓) นางกาลอัจนาต้องคำสาป

เป็นความจริงที่ถ้าผู้มีเคยรู้
ว่าสองคนเป็นลูกพี่ลูกน้อง
พี่พี่พี่รักกันอม ไม่ยอมนตี
คอยพัชไว้สารพันแต่หน้าหมา

ครั้นวันหนึ่งถ้าพี่พาลูกทั้งสาม
เดินกัน ไปอาบน้ำตามประสา
หวังให้ลูกสุดซึ้งในวันตรา
แต่ทว่าเกิดเรื่องมาให้คาใจ

ถ้าพี่นั้นอุ้มลูกพี่นั้นหนีบพุง
อีกมีอุ้งพาดีผู้พี่ไว้
ปล่อยสวาทะเดินเองซึ่งน้อยใจ
นางบ่นไปพูดเบเลาะเลาะความ

"ลูกคนอื่นอุ้มไว้ไม่ให้ห่าง
ปล่อยลูกตัวให้นางเดินอย่างย่ำ"
ถ้าพี่เกิดสงสัยจึง ไล่ถาม
เมื่อรู้ความจึงเสียดายหายได้รู้กัน

โดยโยนลูกลงแม่น้ำทั้งสามคน
ถ้าลูกตนผู้เป็นพ่อขออธิษฐาน
จงว่ายกลับมายังฉันฝั่งธาร
ลูกผู้หนึ่งจึงเอายิ่งข้ามฝั่งไป

โดยโยนลูกลงแม่น้ำทั้งสามคน
ถ้าลูกตนผู้เป็นพ่อขออธิษฐาน
จงว่ายกลับมายังฉันฝั่งธาร
ลูกผู้หนึ่งจึงเอายิ่งข้ามฝั่งไป

คำอธิษฐานของฤาษีมืดกึ่ง
ให้ลูกชุกกลายเป็นลิงยิ่งโหดร้าย
พาสัตว์ครีพวายไปยังอีกฝั่งไกล
จึงทำให้ทั้งสองต้องเป็นลิง

สวาทะลูกสาวเล่าเหนื่อยล้า
ว่ายกลับมาพระฤาษีจิตใจยิ่ง
ความลับจึงเฉลยเผยความจริง
เกิดขึ้นจึงทราบแรงถึงตาย

กาลอันมาแม่ของลูกถูกตราบาป
ฤาษีสถาปให้เป็นหินดินไม่ไหว
ร่ำทรรพรระรามนำเอาไป
ถมทะเลให้เป็นถนนสู่โลกา

ศิวาหะถูกรุกข์อันดำด่ำขาน
นางประจານรีเองแม่แย้รักหนา
เอกัตถุญไม่รู้คุณของมารดา
จงอยู่ป่าฮีนแต่ย์วเหนียวกินลม

สถาปให้ฮีนในบ้านนั้นนานจนกว่า

ศิวาหะมีคู่มาสู่สัสม

ได้ถูกตั้งเมื่อใดให้เขยขม

จึงสัสมพันคำสถาปหมตงบาปกรรม

ศิวาหะไซคติที่สัสมพัด

พระพายพัดเทพธิดาธำมรงค์

เข้าปากไปอยู่ในที่องของนงราม

เกิดเป็นเสิงรูปงามนาม"หนูเมาน"

อบเรื่อ"นางกาลอัจน"มารตรี

หรือว่า"นางอัคคี"มีเรียวขาน

"นางอัจน"ชีโอนไม้เข่นกัน

ทั้งสามนั้นแปลได้ว่าบุขไพ

กาลอัจนต้อองตายกลายเป็นหิน

ชีวิตสิ้นเพราะบาปกรรมนางทำไว้

จงทำดีละได้ดีมีมากมาย

แต่ทำชั่วมีโทษตายทรมาณ

